

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

*SEDMA VAZMENA NEDJELJA
OČE, PROSLAVI SINA
SVOGA!*

mihael

16 / 2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XV. (2020.), Broj 16(446)
SEDMA VAZMENA NEDJELJA
24. SVIBNJA 2020.**

Kontakt:
vič. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:

<https://www.holytextures.com/> <https://hkm.hr/>

SVIBANJ

Ned	24.	SEDMA VAZMENA NEDJELJA Marija Pomoćnica; Vinko
Pon.	25.	Marija Majka Crkve; Beda časni; Grgur VII.
Uto.	26.	Filip Nen; Zdenko
Sri.	27.	Augustin Kenterberijski
Čet.	28.	German; Villm; Velimir
Pet.	29.	Maksim; Ervin
Sub.	30.	Ivana Arška; Ferdinand; Srećko

MEDITACIJA

Sjeme uskrsnuća 3

SLUŽBA RIJEČI

UVOD U ČITANJA

Dat će nam život vječni 4

ČITANJA

Oče, proslavi Sina svoga! 6

HOMILIJA

Jamstvo vječnoga života 8

KATEHEZA

Sakrament euharistije 10

Mali vjeronaučni leksikon 14

PRIČA

Stručnjak 15

NAŠI POKOJNI

16

Sjeme uskrsnuća

Naše prolazno tijelo od mesa i kostiju vratit će se u zemlju. Tako govori pisac Knjige Propovjednikove:

„I jedni i drugi odlaze na isto mjesto; svi su postali od praha i u prah se vraćaju“ (Prop 3,20).

Ali sve što je pripadalo našem tjelesnom životu, o uskrsnuću će biti ponovno uspostavljeno na nov i cjelovit način, jer raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost a smrtno u besmrtnost (usp. 1 Kor 15,35).

(...) Primit ćemo novi, Duhom Svetim promijenjen i proslavljen lik i tjelesnost.

I mi ćemo, kao i Uskrsnuli, biti isto tako jedinstveni kao što smo i sada u našem zemaljskom tijelu, jer Bog koji ljubi svakoga pojedinca u svoj njegovoj individualnosti, dat će nam tijelo u kojem će divno odsijevati naš jedinstven odnos prema Bogu.

Henri J. M. Nouvven, *Živjeti - ovdje i sada*. Duhovna razmišljanja za svaki dan u godini, KS, Zagreb, 2009.

Teuta

Dat će nam život vječni

Iščekujući Duha Svetoga

Odlomak današnjeg prvog čitanja prikazuje nam grupu Isusovih učenika koji su se nakon Isusova uzašašća vratili s Maslinskog brda u Jeruzalem da bi ondje ispunili njegovu zapovijed: „I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju Obećanje Očevo koje čujete od mene: 'Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim.'„ (Dj 1,4-5).

U toj skupini koja iščekuje dolazak Duha Svetoga nalaze se prije svega jedanaestorica Isusovih apostola (nema Jude Iškariotskoga). Premda s malo drukčijim rasporedom navedena su njihova imena jednako kao i onda kada ih je Isus prvi put izabrao (Lk 6,12-16). Time se ističe njihova temeljna uloga u naviještanju radosne vijesti spasenja u Isusu Kristu.

No, osim Jednaestorice tu su još i žene. Moguće da su to supruge barem nekih od Isusovih učenika, a vjerojatno su tu i žene koje su bile na Isusovu grobu. Njihova imena ipak ovdje nisu navedena.

Iznimka je jedino Isusova majka Marija, kao njemu najbliža osoba na ovom svijetu. Spominju se na koncu i Isusova braća, ali ni njihova imena nisu navedena. Isto tako dalje se u Djelima apostolskim ništa ne govori ni o njima ni o Isusovoj majci. Ipak, njihova prisutnost u 'gornjoj sobi' koju je kasnija kršćanska tradicija identificirala kao dvoranu Posljednje večere, veoma je važna. Dar Duha i kršćansko svjedočenje ne odvija se samo u nezamjenjivom misionarskom propovijedanju riječi, nego u isto tako nezamjenjivom 'tihom' i gotovo anonimnom svjedočenju kršćanskog imena u svakodnevnici ljudskog života.

Tražeci lice Božje

Molitelj psalma 27. čovjek je koji je u svojoj nutrini potaknut da traži lice Božje i mjesto u njegovu domu. Po svom povijesnom nastanku ovaj se psalam može ubrojiti u molitve hodočasnika koji izdaleka dolaze u jeruzalemski hram, ali to ni u kom slučaju ne isključuje svojevrsno 'unutarnje' hodočašće srca i duhovno traganje za Bogom koji svojom svjetlošću raspršuje svaki strah, pa tako i strah od smrti.

Trpljenjem čineći dobro

Svoj nagovor o kršćanskoj patnji u kojoj na više načina ponavlja istu misao o vrijednosti trpljenja čineći dobro, apostol Petar zaključuje na najlogičniji način. Onaj tko je s Kristom zajedno u patnji bit će s njime zajedno i u slavi. Stoga zajedničari Kristovih patnja imaju već sada razlog da svoje patnje podnose s radošću. K tomu, takav stav prihvaćanja trpljenja i pogrda radi Krista znak je prisutnosti Božjega Duha koji kršćaninu daje snage da nadvlada sve životne poteškoće. Taj Duh naziva se ovdje i Duhom Slave, jer patnje i progonstva neće trajati vječno. Duh koji potpomaže kršćanina u njegovoj nemoći i patnji dovest će ga napokon i do konačne proslave punine vječnoga života. Primjer za to jest sam Krist koji je pun Duha Svetoga (usp. Lk 4,1) jednako podnio muku i ušao u slavu.

Kršćanin se zato nema čega stidjeti ni u kakvoj životnoj nevolji. Nikakva pogrda ne može narušiti niti njegovo zajedništvo s Kristom, niti njegovo ljudsko dostojanstvo.

Očekujemo život vječni

Ovaj odlomak prvi je dio Isusove Velikosvećeničke molitve (Iv 17,1-26) u kojoj Isus teološki interpretira svoje poslanje od Oca koje se dovršava njegovom mukom, smrću i uskrsnućem. Dok sinoptici u opisu Isusove muke ističu doista teške časove kroz koje je Isus prolazio, evanđelist Ivan naglašava Isusovu svijest o svome božanskom podrijetlu. Isus o svojoj smrti govori kao o povratku Ocu, u onu slavu koju je imao prije postanka svijeta. No, valja naglasiti da tu nije riječ u jednostavnom povratku Utjelovljene riječi u njezino prijašnje stanje. Isus se vraća tek pošto je dovršio djelo koje je bio poslan izvršiti i time proslavio Oca (usp. Iv 17,4). Djelo koje je trebao izvršiti jest dati ljudima život vječni koji se sastoji u tome da upoznaju jedinoga istinskoga Boga. To djelo dovršeno je vazmenim otajstvom Isusove muke, smrti i uskrsnuća, u kojem se potpuno očitovalo da je u Isusu Kristu na djelu Bog. Pobjeđivši smrt i vrativši se u Slavu koju je imao prije nego li je svijeta bilo Isus je otvorio vrata vječnoga života svakom čovjeku.

Služba riječ, 263/11, KS, Zagreb 2011.

Prvo čitanje: Dj 1, 12-14

Bijahu jednodušno postojani u molitvi.

Čitanje Djela apostolskih

Pošto je Isus uzet na nebo, vratiše se apostoli u Jeruzalem s brda zvanoga Maslinsko, koje je blizu Jeruzalema, udaljeno jedan subotnji hod. I pošto uđu u grad, uspnu se u gornju sobu gdje su boravili: Petar i Ivan i Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, Jakov Alfejev i Šimun Revnitelj i Juda Jakovljevi – svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom.

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 27, 1.4.7-8a

Vjerujem da ću uživati dobra Gospodnja u zemlji živih.

Gospodin mi je svjetlost i spasenje:
koga da se bojim?

Gospodin je štit života moga:
pred kime da strepim?

Za jedno molim Gospodina,
samo to ja tražim:
da živim u domu Gospodnjem
sve dane života svoga,
da uživam milinu Gospodnju
i dom njegov gledam .

Slušaj, Gospodine, glas moga vapaja,
milostiv mi budi, usliši me!

Moje mi srce govori:
„Traži lice njegovo!“

Drugo čitanje: 1Pt 4, 13-16

Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama!

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Ljubljeni:
Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja da i o objavljenju njegove slave možete radosno klicati. Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama, jer Duh slave, Duh Božji u vama počiva. Tek neka nitko od vas ne trpi kao ubojica, ili kradljivac, ili zločinac, ili makar i kao nametljivac; ako li kao kršćanin, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga zbog tog imena.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Iv 17, 1-11a

Oče, proslavi Sina svoga!

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Uono vrijeme: Isus podiže oči k nebu i progovori:

- *Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe i da vlašću koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao. A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista.*

Ja tebe proslavih na zemlji dovršivši djelo koje si mi dao izvršiti. A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo.

Objavio sam ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta. Tvoji bijahu, a ti ih meni dade i riječ su tvoju sačuvali. Sad upoznaše da je od tebe sve što si mi dao jer riječi koje si mi dao njima predadoh i oni ih primiše i uistinu spoznaše da sam od tebe izišao te povjerovaše da si me ti poslao.

Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji. I sve moje tvoje je, i tvoje moje, i ja se proslavih u njima.

Ja više nisam u svijetu, no oni su u svijetu, a ja idem k tebi.

Riječ Gospodnja

Jamstvo vječnoga života

Molim za milost: da čvrsto vjerujem u život vječni i da Otac teli da budem njegov učenik!

U ono vrijeme: Isus podiže oči k nebu i progovori: „Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe i da vlašću koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao.

Ovdje smo u posebnim trenucima Isusova života. Na samom je svojem kraju. Slušamo ga i gledamo kako moli. Učenici su ga gledali dok je molio kad su zajedno s njim hodali po Palestini u kojoj je naviještao Božje kraljevstvo. Ovdje u dvorani posljednje večere moli naglas pred njima. To su svečani trenutci koji su sv. Ivanu posebno duboko bili upisani u srce i njegovu svijest. Isus moli i govori o jednoj stvarnosti pred kojom često ostajemo zbunjeni i o kojoj nam se nameće pitanje: ima li je uopće? Riječ je o vječnom životu. Isus svjedoči da ima vlast nad svakim bićem, nad svakim tijelom. Tu govori o jednome drukčijem životu negoli što je ovaj koji će mu doskora biti oduzet i završit će na Golgoti.

Gospodine, hvala ti za ovu molitvu. Ti se obraćaš svojem Ocu. Sve ono što će za koji trenutak započeti gledaš kao proslavu svoju i svoga Oca. Sve što si činio, činio si

s tom nakanom da bude na proslavu Očevu. Pomozi mi da i ja znam svojim životom slaviti tebe i slaviti Oca. Hvala ti što nam daješ sigurnost u vječni život u koji nas želiš uvesti. Daj da s tom sigurnošću prolazim kroz ovaj svoj vremeniti život.

A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista. Ja tebe proslavili na zemlji... A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo.

Ova je molitva posebna i izvanredna. To je razgovor između Isusa i njegova Oca. To je jedna od bitnih značajki molitve. Ona je i razgovor s Bogom. Isus je posve okrenut prema Ocu. To je primjer savršene ljubavi. Život koji nam Isus želi dati jest isti onaj kojim on živi, onaj koji je primio od Oca, „prije negoli je svijeta bilo“. Isus je svjestan da je svojim životom proslavio Oca i da će Otac njega proslaviti.

Gospodine, htio bih pokazati više sigurnosti u svojoj molitvi da doista razgovaram s tobom. Više sigurnosti da računam na tebe i na tvoju pomoć. Želim da moj život doista bude proslava tebe. Tvoj vjerni učenik sv. Irenej rekao je da je živi čovjek tvoja slava. Nisam baš siguran da je to tako sa mnom. A htio bih da bude tako.

Objavio sam ime tvoje ljudima koje si mi dao od svi-jeta. Tvoji bijahu, a ti ih meni dade i riječ su tvoju sačuvali. Sad upoznaše da je od tebe sve što si mi dao jer riječi koje si mi dao njima predadoh i oni ih pri-miše i uistinu spoznaše da sam od tebe izišao te povjeravaše da si me ti poslao.

Isus je objavio i pokazao svoga Oca. To je najprije učinio svojim učenicima koje je pozivao Očevim nalogom. Oni su prvi povjerovali u njega. Iako će se oni domalo svi spotaknuti o križ i muku, ipak Isus na njih računa. Oni su njegovi i primili su od njega sve što im je dao. Nadasve vjeruju da je Isus poslan, da mu je Otac dao misiju u koju je uveo i njih.

Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji. I sve moje tvoje je, i tvoje moje, i ja se proslavih u njima. Ja više nisam u svijetu, no oni su u svijetu, a ja idem k tebi.

U ovome trenutku Isus posebno misli na svoje učenike i moli za njih. Svjestan je da oni ostaju u svijetu i da će im trebati posebna milost i snaga za sve ono što će činiti. Isus moli i za nas, za sve one koji su njegovi učenici da mogu u svijetu vršiti svoju misiju. Otac nas je sve predao Isusu. Tu se osjećaju istinska nježnost Isusove molitve i njegova zauzetost za nas. Isus tako jednostavno i obično govori u svojoj molitvi Ocu o onome do čega mu je u tom trenutku stalo. Tako nas uči kako trebamo

biti jednostavni i otvoreni u svojoj molitvi. Pred Ocem smo sa svime onime što imamo i što jesmo. O tome s njim trebamo razgovarati.

Gospodine, vjerujem da si došao od Oca i da si sve uložio da nam ga objaviš i pokažeš. Vršio si do kraja njegovu volju. Zahvaljujem ti na ovim iskrenim riječima koje unose mir i pouzdanje u moj život. Hvala što u tim, zadnjim časovima svojega života misliš na svoje učenike i misliš na sve one koji će biti tvoji učenici. Ti si na odlasku i nije ti svejedno kako će biti tvojim učenicima. Želiš ih ostaviti u sigurnosti. Obećavaš im i daljnju povezanost. Gospodine, ti si sada u zajedništvu s Ocem i Duhom Svetim. Ti se i dalje zauzimaš za sve nas. I dalje govoriš Ocu o nama. Molim te da oćutim tvoju prisutnost u svojem životu. Molim te sjeti se i mene i mojih potreba. Mi se volimo preporučiti jedni drugima u molitve. Ovdje te molim da se zauzmeš za mene i moje potrebe. Za sve moje drage i one koji se preporučuju u moje molitve. Pomozi mi da budem čvrst u vjeri, pouzdan u nadi i vjeran u ljubavi.

Sakrament euharistije

VI. Vazmena gozba

Misa je istodobno i nerazdruživo žrtveni spomen-čin u kojem se uvijekovječuje žrtva križa, i sveta gozba pričesti Tijelom i Krvlju Gospodnjom. No, sve je slavlje euharistijske žrtve usmjereno prema najdubljem jedinstvu vjernika s Kristom po pričesti. Pričestiti se znači primiti samoga Krista koji se prinio za nas.

Oltar, oko kojeg se sabire Crkva u euharistijskom slavlju, predstavlja dva vida istog otajstva: žrtvenik i Gospodnji stol; to više što je kršćanski oltar simbol samoga Krista, koji je u zajednici svojih vjernika prisutan i kao žrtva prinesena za naše pomirenje i kao nebeska hrana koja nam se dariva. „Stoje zapravo Kristov oltar ako ne slika Kristova Tijela?“ - veli sveti Ambrozije, a na drugom mjestu: „Oltar predstavlja Tijelo [Kristovo], a na oltaru je Kristovo Tijelo“. To jedinstvo žrtve i pričesti liturgija izražava u mnogim molitvama. Tako rimska Crkva u euharistijskoj molitvi moli:

Ponizno te molimo, svemogući Bože, da ruke svetoga anđela tvoga prenesu ovo na tvoj nebeski žrtvenik, pred tvoje božansko veličanstvo, te se svi koji primimo presveto Tijelo i Krv tvoga Sina, kao pričesnici ove žrtve napunimo svakim nebeskim blagoslovom i milošću.

„Uzmite i jedite od ovoga svi“: pričest

Gospodin nam upućuje usrdan poziv da ga primamo u sakramentu Euharistije: „Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi“ (Iv 6,53).

Da bismo odgovorili tom pozivu trebamo se za tolik i tako svet trenutak pripraviti. Sveti Pavao poziva na ispit savjesti: „Stoga tko god jede kruh ili pije čašu Gospodnju nedostojno, bit će krivac tijela i krvi Gospodnje. Neka se, dakle, svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije. Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije ako ne razlikuje Tijela“ (1 Kor 11,27-29). Tko je, dakle, svjestan teškoga grijeha, treba prije nego pristupi pričesti pristupiti sakramentu Pomirenja.

Pred veličinom ovog sakramenta vjernik može samo ponizno i s gorućom vjerom prihvatiti satnikovu ispovijest i reći: 206 „Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea“ - „Gospodine, nisam dostojan da uniđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja“. U „Božanskoj liturgiji“ svetog Ivana Zlatoustog vjernici mole u istom duhu:

Za pričesnika tvoje tajne večere primi me danas, Sine Božji, jer ja neću izdati tajnu tvojim neprijateljima, niti ću ti poljubac dati kao Juda, već ti se kao razbojnik ispovijedam: „Spomeni se mene, Gospode, kada dođeš u kraljevstvo svoje.

Da se primjereno pripreme za primanje toga sakramenta, vjernici će obdržavati post kako je propisan u njihovoj Crkvi. Tjelesno držanje (kretanje, odjeća) izražavat će štovanje, svečanost i radost trenutka kada Krist biva naš gost.

Posve je u skladu sa samim značenjem Euharistije da se vjernici, ako imaju potrebne uvjete, pričeste svaki put kada sudjeluju u Misi. „Veoma se preporučuje ono savršenije sudjelovanje u Misi, po kojem vjernici nakon svećenikove pričesti blaguju Tijelo Gospodnje od iste žrtve“.

Crkva obvezuje vjernike da u „nedjelje i svetkovine sudjeluju u božanskoj liturgiji“ i da Euharistiju prime najmanje jedanput godišnje, po mogućnosti u vazmenom

vremenu i pripravljeni sakramentom Pomirenja. Crkva, ipak, živo preporučuje vjernicima da svetu Euharistiju primaju u nedjelje i svetkovine, ili još češće, pa i svakog dana.

Budući da je Krist sakramentalno prisutan pod svakom prilikom, pričest samo pod prilikom kruha omogućuje da se primi sav milosni plod Euharistije. Iz pastoralnih razloga ovaj se način pričešćivanja zakonito ustalio u latinskom obredu kao najredovitiji. Ipak, „sveta pričest, što se tiče znaka, ima puniji oblik kad se prima pod obim prilikama; u tom se obliku savršenije očituje znak euharistijske gozbe“. To je redoviti oblik pričešćivanja u istočnim obredima

Đuro Seder, *Posljednja večera*, <https://alm.hr/>

Plodovi pričesti

Pričest povećava naše sjedinjenje s Kristom. Primanju Euharistije u pričesti glavni je plod tijesno sjedinjenje s Isusom Kristom. Gospodin je naime rekao: "Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu" (Iv 6,56). Život u Kristu nalazi svoj temelj u euharistijskoj gozbi: "Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni" (Iv 6,57): Kad na Gospodnje blagdane vjernici primaju Tijelo Sina, oni jedni drugima navješćuju Radosnu vijest da je darovan залог života, kao kad je anđeo rekao Mariji iz Magdale: "Krist je uskrsnuo!" Gle, onomu koji prima Krista već sada je darovan život i uskrsnuće.

Što je tvarna hrana za nas tjelesni život, to na čudesan način čini pričest u našem duhovnom životu. Pričest Tijelom uskrslog Krista, "oživljenog i oživljavajućeg po Duhu Svetom", čuva, povećava i obnavlja život milosti primljen u Krštenju. Taj rast kršćanskog života traži da se hrani euharistijskom pričešću, kruhom našeg putovanja, sve do časa smrti kada će nam biti dan kao popudbina.

Pričest nas odvaja od grijeha. Tijelo Kristovo koje primamo u pričesti "predano je za nas" i Krv koju pijemo "prolivena je za mnoge na otpuštenje grijeha". Zato nas Euharistija ne može sjединiti s Kristom a da nas u isto vrijeme ne čisti od počinjenih grijeha i ne čuva od budućih: "Doista, kad god jedete ovaj kruh i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete dok on ne dođe".

Ako naviještamo smrt Gospodnju, naviještamo otpuštenje grijeha. Ako se krv proljeva za otpuštenje grijeha svaki put kada se proljeva, moram je uvijek primati, da mi uvijek otpusti grijehe. Budući da stalno griješim, trajno moram imati lijek.

Kao što tjelesna hrana služi da se obnove izgubljene snage, Euharistija učvršćuje ljubav koja se u svakodnevnom životu iscrpljuje i lako slabi; i ta oživljena ljubav briše lake grijehe. Darivajući nam se, Krist oživljuje našu ljubav i osposobljuje nas da prekinemo neurednu privrženost stvorenjima i da se ukorijenimo u njemu: Krist je naime umro za nas iz ljubavi. Kad se spominjemo njegove smrti za vrijeme žrtve, mi molimo da nam dade ljubav po dolasku Duha Svetoga; ponizno molimo da po onoj ljubavi po kojoj se Krist udostojao biti za nas razapet, i mi po milosti Duha Svetoga uzmogemo biti razapeti svijetu i svijet raspet nama. Da, primivši dar ljubavi, umremo grijehu i živimo za Boga.

Snagom iste ljubavi koju zapaljuje u nama, Euharistija nas čuva od budućih smrtnih grijeha. Što više sudjelujemo u Kristovu životu i napredujemo u njegovu prijateljstvu, to nam je teže prekinuti s njim zbog smrtnog grijeha. Euharistija nije ustanovljena prvenstveno radi opraštanja smrtnih grijeha. To je vlastito sakramentu Pomirenja. Vlastito pak Euharistiji jest biti sakrament onih koji su u punom zajedništvu s Crkvom.

Jedinstvo otajstvenog Tijela: Euharistija stvara Crkvu. Koji primaju Euharistiju s Kristom se tješnje sjedinjuju. Krist ih pak

sjednjuje sa svim vjernicima u jedno tijelo - Crkvu. To pritjelovljenje Crkvi, već ostvareno po krštenju, pričest obnavlja, učvršćuje i produbljuje. Na krštenju smo bili pozvani da tvorimo jedno tijelo. Taj poziv ostvaruje Euharistija: "Čaša blagoslovna koju blagoslivljamo nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je Kruh jedan, jedno smo tijelo mi mnogi; ta svi smo dionici jednoga kruha" (1 Kor 10,16-17): Ako ste Tijelo Kristovo i njegovi udovi, onda je na stol Gospodnji stavljen vaš sakrament, primajte svoj sakrament. Odgovarate "Amen" ("Da, tako je") na ono što primajte i tim odgovorom to potpisujete. Čuješ riječ: "Tijelo Kristovo", i ti odgovaraš "Amen". Budi, dakle, Kristov ud da bi tvoj Amen bio istinit.

Euharistija obvezuje u prilog siromašnih. Da bismo istinski primili Tijelo i Krv Krista, predanog za nas, moramo u siromasima, našoj braci prepoznavati Krista: Krv si Gospodinovu pio, a ne prepoznaješ brata svoga. Tim sto ne smatraš dostojnim podijeliti svoju hranu s onim koji je smatran dostojnim biti dionik ovoga stola, obeščašćuješ ovaj isti stol. Bog te je oslobodio od svih tvojih grijeha i pozvao te na ovu gozbu. A ti, čak ni tada, nisi postao milosrdniji.

Euharistija i jedinstvo kršćana. Pred veličinom ovog otajstva sveti Augustin kliče: "O sakramente pobožnosti! O znaku jedinstva! O vezo ljubavi!". Sto se bolnije doimlju podjele Crkve koje priječe zajedničko sudjelovanje za Gospodnjim

stolom, to su preče potrebne molitve Gospodinu da se vrate dani potpunog jedinstva svih onih koji u njega vjeruju.

Istočne Crkve koje nisu u potpunom zajedništvu s Katoličkom Crkvom slave Euharistiju s velikom ljubavlju. "Te Crkve, mada rastavljene, imaju prave sakramente - poglavito, i to snagom apostolskog nasljeđa, svećeništvo i euharistiju - po kojima su s nama povezane najtješnjom vezom". Zato neko zajedništvo in sacris, u svetim činima dakle i u Euharistiji, "jest ne samo moguće nego se čak preporučuje, ako su okolnosti pogodne i ako to odobri crkvena vlast".

Crkvene pak zajednice, odijeljene od katoličke Crkve a nastale iz Reformacije, "naročito zbog nedostatka sakramenta Reda, nisu ušćuvale izvornu i cjelovitu bit euharistijskog otajstva". To je razlog zašto Katoličkoj Crkvi nije moguće euharistijsko zajedništvo s tim zajednicama. Ipak i one, "kad na svetoj Večeri vrše spomen smrti i uskrsnuća Gospodinova, ispovijedaju da život znači biti u Kristovu zajedništvu, te iščekuju Kristov slavni dolazak".

Katolički službenici, kada to zahtijeva teška potreba, prema sudu ordinarija, mogu dijeliti sakramente (Euharistiju, Pokoru i Bolesničko pomazanje) drugim kršćanima koji nisu u punom zajedništvu s Katoličkom Crkvom, ako to ovi svojevrijedno zatraže: u tom slučaju treba da očituju katoličku vjeru s obzirom na te sakramente i ispune potrebne uvjete.

Katekizam Katoličke crkve., 1382 - 1401, Glas Koncila, Zagreb, 2016.

Mali vjeronaučni leksikon

Katakombe,

Katakombe, latinski *catacumbae*, od grčkoga κατά: dolje + κύμβη, *udubljenje*, ranokršćanske podzemne grobnice i kulturna mjesta (II.-V. st.). Nastale su po uzoru na istočnjački i rimski hipogej.

Katakombe su uski podzemni hodnici koji se križaju pod pravim kutom.

U manjim proširenjima, *kubikulima*, pokapali su se ugledniji pokojnici i održavali pogrebni i drugi obredi. Posmrtni ostatci ostalih pokojnika bili su u nišama, *lokulima*, u zidu, poredanima u nekoliko katova jedna iznad druge. Otvor niša zatvarao se kamenim pločama ili opekama s imenima pokojnika.

Kubikuli su bili oslikani zidnim slikama, simboličnim prikazima Krista, kršćanskim ideogramima, slikama iz Kristova života, osobito eshatološkim motivima.

Najpoznatije katakombe nastale su u Rimu pokraj Apijske ceste, Napulju i Aleksandriji.

Katari

Katari, grčki καθαροί, čisti, dualistička gnostičko-manihejska sekta, koja se u srednjem vijeku (X.-XIV. st.) iz Bizanta raširila po balkanskim zemljama, južnoj i zapadnoj Europi. Nauk joj je u biti bio dualistički, s nekim kršćanskim primjesama. Po katarskom učenju postoje dva boga, bog dobra i bog zla. Zli, starozavjetni bog stvorio je svijet i materiju, a dobri, novozavjetni bog duhovni svijet. Čiste duše zatočene su u tijelu pa je dobri, novozavjetni bog poslao jednog od svojih anđela (Isusa Krista) da ljude pouči kako da se spase i kao „čisti“ (katari) uđu u nebo. To se postiže strogom askezom i potpunim uzdržavanjem od svijeta, izbjegavanje braka, spolnog općenja, mesne hrane, svake vrste ručnog rada i posjeda. Zajednica se dijelila na „savršene“ („čisti“) i obične vjernike. Priznavali su samo jedan sakrament (*consolamentum*), vrsta duhovnog krštenja koje se podjeljivalo polaganjem ruku. Po uzoru na kršćansku Crkvu organizirali su katarsku zajednicu, a službenu Crkvu smatrali sotonskom sinagogom. Imali su skromne bogomolje i od Svetog pisma prihvaćali samo Novi zavjet.

Putnici, trgovci i povratnici s križarskih pohoda raširili su katarski nauk po zapadnome kršćanskom svijetu, gdje je on poprimio obilježje pravog pokreta. Katarski pokret javlja se pod raznim nazivima (albi-genzi, patareni, valdenzi, bogumili). Kako su k. osporavali vjerske i društvene temelje ondašnjega zapadnoga kršćanskog svijeta, Crkva i država nastojale su ih suzbiti nagovorom, propovijedanjem, ali i osudama, progonima i vojnim pohodima (albigenški rat).

Katarski dualistički nauk osuđen je na Trećem lateranskom koncilu (1179.), a nestali su s pojavom prosjačkih redova (franjevci i dominikanci).

Stručnjak

Neki je čovjek odlučio:
- *Želim sve upoznati i, bude li potrebno, obići ću cijeli svijet.*

Kako odlučio, tako učinio. Krenuo je na put oko svijeta.

Od najpoznatijih učitelja učio je zemljopis, povijest i niz drugih znanja. Otkrio je tehničko umijeće, oduševio se za matematiku i ovladao informatikom. Sve što je otkrio i naučio pohranio je na diskete, videokasete, CD-e i DVD-e. Kući se vratio zadovoljan i sretan.

Govorio je:

- *Sada sve znam.*

Nakon nekoliko dana posjetio je učenjaka i nadaleko poznata mudraca.

Htio je provjeriti prikupljeno znanje usporedivši ga s mudračevim. Bacili su kocku da odrede tko će prvi postaviti pitanje.

Kocka je odabrala mudraca, koji upita:

- *Što znaš o prijateljstvu?*

Čovjek zanijemi, ustade i izađe bez riječi. Još i danas obilazi svijetom.

Ljubav je najveći i najzahtjevniji izazov našega života. Ona najviše traži i najviše daje. Onima koje voliš reci:

„Želim ti pokazati koliko mi značiš, možeš izgraditi u meni osobu ako želiš. Samo ti možeš srušiti zid koji me plaši. Samo ti možeš vidjeti što je iza moje maske. Samo ti me možeš osloboditi od mnoštva mojih slutnji, strahova, dvojbi i samoće. Stoga te molim, nemoj otići. Znam da to neće biti lako. Uvjerenje da ništa ne vrijedim podiglo je čvrste zidove oko mene. Što mi se više približiš, možda ću žustrije uzvratiti. Vidiš, čini mi se da se borim protiv onoga što najviše trebam. No rekli su mi da je ljubav jača od svih zidina i to je moja jedina nada. Sruši moje zidove svojim jakim i nježnim rukama. Ono djetinjstvo u meni jako je osjetljivo i ne može rasti u sjeni zidova. Stoga nemoj odustati. Trebam te.“

NAŠI POKOJNI

IVAN RAKAS,

PU sisačko - moslavačka, Šišinac, 28. svibnja 1992.

MIROSLAV STANIŠIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Gospić, 29. svibnja 1991.

MIROSLAV STANIŠIĆ,

MUP, Gospić, 29. svibnja 1991.

DAMIR MARKOVINOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Okučani, 29. svibnja 1995

POČIVALI U MIRU!